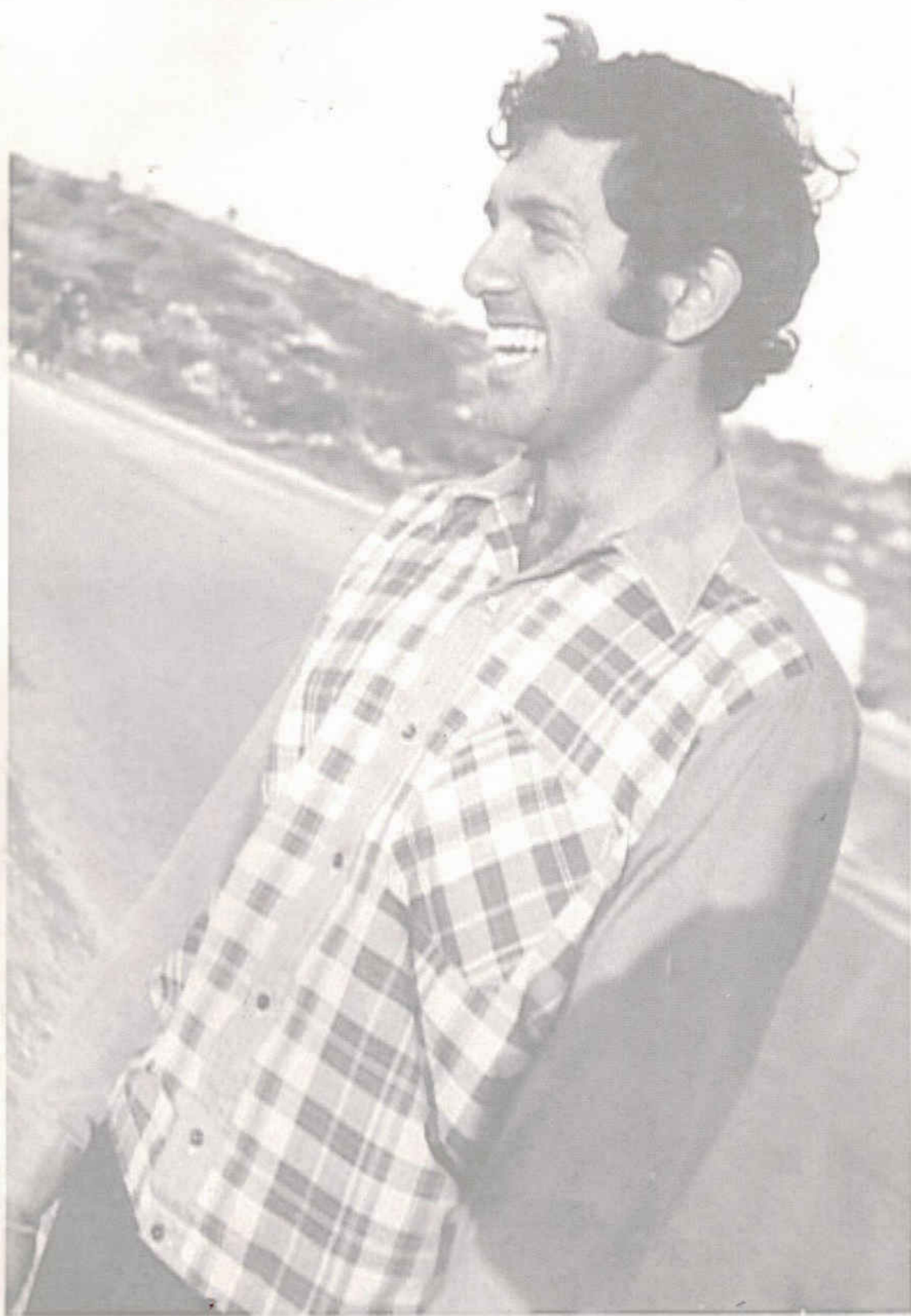

אביעד

אביעד

נולד בתל אביב, ישראל – 14/6/1950
נפצע במלחמת יום כיפור
נפטר בישראל 17/1/1979

בנם של זהבה ובנימין נתני
היה נשוי למיכל ואב לניצן, ליאור ורועי

קורות חיים

אביעד נולד בשכונת נווה צדק הישנה בתל אביב. בגיל צעיר עבר עם משפחתו לגבעתיים, שם גדל והתחנך.

ילדותו ונעוריו עברו עליו בלימודים, בחברות והדרכה בצופי גבעתיים. תמיד הרוח החיה בחבורה, שופע רעיונות ויוזמות מפתיעות במקוריותן.

עם הגיוס פרש מחבריו בשכבת "משגב" שיצאו לנח"ל, והוא, כבודד, הלך לחיל האוויר בשאיפה להגיע לטייס. אביעד אמנם הגיע לקורס טייס אבל נופה לאכזבתו והוצב לשריון, שם עשה דרכו עד שהיה למ"מ טנקים.

כחצי שנה לפני שחרורו מהצבא פגש את מיכל. עם שחרורו הגיע לקיבוץ חצור בעקבותיה ומאחר ויצא ללמוד חקלאות, יצר את המעמד החדש: סטודנט אורח.

אביעד המשיך את לימודיו ובו בזמן בנה את ביתו החדש בחצור.

במלחמת יום כיפור נשלח אביעד לגולן. הוא נפצע קשה בקרב בנפח בימים הראשונים של המלחמה ושכב ימים רבים חסר הכרה עם רסיסים בראש, קטוע יד אחת ופצוע בידו השניה.

כאשר החלים וחזר הביתה הרגיש כאילו חייו ניתנו לו פעם שניה במתנה. הרגשה זו נטעה בו כוחות נפש אדירים להתמודד עם מגבלותיו וכאביו התכופים, ורצון עז להתגבר, להשיג ולהתקדם הלאה.

בעקשנות והרבה התמדה למד להשתמש בפרוטזה ולבצע "במו ידיו" כמעט כל פעולה. בעזרת מכונת כתיבה משוכללת, רשמקול וכוח רצונו סיים את לימודי התואר הראשון בהגנת הצומח בפקולטה לחקלאות

ברחובות. הוא החל בלימודי התואר השני אבל הרגיש צורך עצום לצאת לשדה וליישם את לימודיו בשטח. לאחר לבטים חזר הביתה לשלחין, להדברת מזיקים ולעיסוקיו הרבים האחרים.

לקיבוץ בא כאילו מרחוק אך מעולם לא היה זר. על ידי מבט, חיוך ומילה או שתיים השכיל לקשור קשרים עם חברים רבים מכל שכבות הקיבוץ.

אביעד הביא עמו משב רוח של "אפשר אחרת" ו"אכפת ליי" ו"להתעקש ולהצליח". לבעיות סבוכות מצא פתרונות פשוטים. הגה רעיון לייעל את מכונת הריסוס של השלחין ולא הרפה עד שהצליח. נדלק על רעיון

של מגרש כדורגל, חיפש ומצא זנים מתאימים לדשא והאיץ בכלם עד שהמגרש עמד ברעננותו הירוקה והוא רץ ומשתובב עליו עם כולם.

וכך גם בתפקידיו החברתיים כסדרן עבודה וכמדריך לבנים בצבא. לא מקבל שום דבר כמובן מאליו, משקיע הרבה מחשבה, שואל שאלות ומחפש תשובות ופתרונות.

עוד בילדותו למד לנגן באקורדיון ואהב מוזיקה. את אהבתו זו ביטא באיסוף והקלטת היצירות האהובות עליו. נטייה זו מצאה לה אפיק חברתי כאשר נעשה לעורך ומקליט הקטעים המוזיקליים לארועי הקיבוץ. אביעד יצא לעבוד בפרוייקט של איגוד התעשייה הקיבוצית ליצירת מקור אנרגיה מהפסולת של המשק החלקאי. הרעיון היה קוסם אך כטבעם של ניסויים חדשים, אי-הבהירות וביטול הזמן היו רבים ואביעד התלבט אם להמשיך בעבודה זו. לבסוף מצא אפיק משלו ותרם תרומה חשובה להקמת המפעל הניסיוני בבית שערים הנושא היום את שמו.

כשנה לפני מותו ספג את המכה הגדולה כשבנו הקטן, ליאור, נפגע קשה בעקבות ניתוח. מי ישער את אשר התרחש בנפשו של אביעד כשהרגיש שבפעם זו לא יצליחו החיות וכוח הרצון שהצילו את חייו הוא, להחזיר את ילדו לקדמותו.

ב-16 לינואר 1979, בחצותו את פסי הרכבת המפרידים בינו לבין חבריו לעבודה בשדות קיבוץ צרעה, התנגש בקטר ונפצע אנושות.

היה לאביעד חיוך שקנה לבבות. הוא נחון בגישה ספונטנית ואוזן קשבת לזולת. לא בכדי אהבוהו.

השאיר הורים שכולים, אשתו מיכל, בתו ניצן, הבן ליאור בבית החולים ורועי, שבא לעולם חודש לאחר פטירת אביו.

(כתב – שמואל בארי, מתוך דפי יזכור – קיבוץ חצור)

קווים לדמותו של אביעד

אביעד נולד בשכונת נווה צדק הישנה בתל אביב. קראו לו אביעד על שם סבו שנפטר באותה שנה. בגיל צעיר עבר עם הוריו לגבעתיים, שם למד והתחנך.

ילדותו עברה עליו בלימוד ושקידה ורצון עז לדעת הכל. גם בימי נערותו שקד בעיסוקיו ואף למד נגינה והצליח בכל אשר ניסה.

את כיוון שירותו הצבאי בחר בדרך התנדבותית ועד מהרה הגיע לקורס קצינים.

האידיליה החלה להסתיים. יד הגורל פגעה בו כאשר שימש בחיל חלוץ במלחמת יום כיפור.

פגישתי עמו לראשונה בחלק הטרגי של חייו היתה בבית החולים, מחוסר הכרה ונראה שאפסה תקווה

לחייו. אך לא! הוא התגבר כארי וקם על רגליו וחזר לחיים שגרתיים.

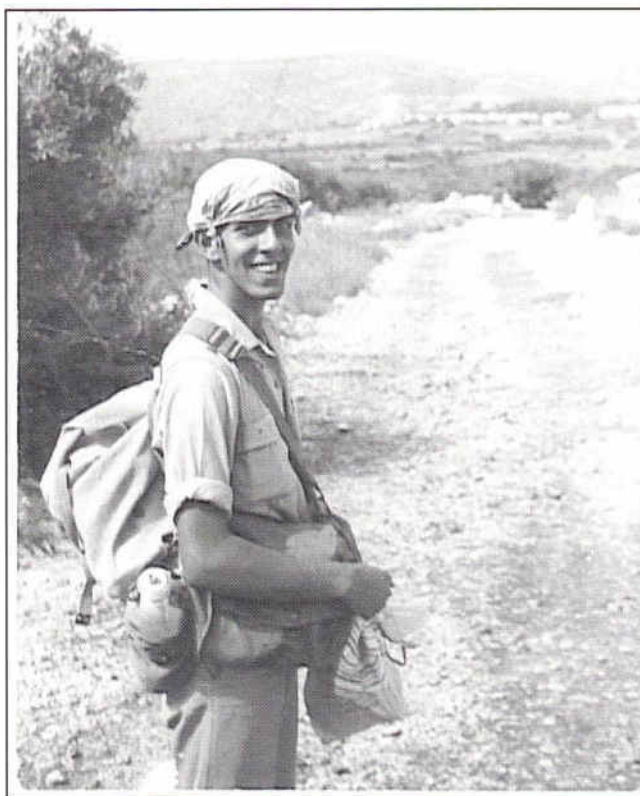
חמש שנים חלפו ושוב יד הגורל, אך נראה שהמזל לא מאיר פעמיים והותיר אותנו דואבים וכואבים על

הנפש הטובה, על האבדה היקרה, על החיוך התמידי שלא מש מפניו.

אביעד, לעולם לא נשכח את דמותך וחיוךך יהא חרוט בליבנו תמיד.

יהי זכרך ברוך,

הדוד בן ציון נתני

חברים מספרים.....

קשה לכתוב על אביעד בלשון "הוא היה" או "אני זוכר", ואפילו לציין קווים לדמותו. תמיד נזכור את אביעד כשהיוך נסוך על פניו, אומר "לא נורא" ושואל בחיוך "מה נשמע?".

הכרותנו ההדוקה עם אביעד נמשכה מבית הספר היסודי, דרך בית הספר התיכון והשרות הצבאי. את עיקר חוויותינו עברנו בשכבת משגב בצופי גבעתיים. אביעד היה עבורנו הרוח החיה שבחבורה. תמיד שפע רעיונות ויוזמות אשר גיוונו את פעולותינו והפתיעו אותנו במקוריותן. כאשר אביעד לא היה איתנו

הרגשנו בחסרונו. תמיד

היה דמות מרכזית בכל

דרכינו.

תמיד היה לו זמן לכולם

ובכל שעה. נהגנו לבוא

לביתו לשיחות אישיות

ולא היה מקום נוח יותר

לשיחה מאשר בביתו.

בית חם ופתוח עם הורים

מבינים ועוזרים.

תעלוליו של אביעד ורוח

החיים שפעמה בתוכו

הביאה לנו חוויות רבות, אשר כיום הן חלק מאישיותנו ולעולם לא נשכחן.

דרכנו התפצלה עם התגייסותנו לצה"ל. אביעד היה בין הבודדים שלא הלכו עמנו לנח"ל, אך היה היחיד

מבינינו שהגיע לקיבוץ. הוא, בסופו של דבר, גילם את ערכינו ואת אמונותינו על ידי ההגשמה בקיבוץ.

בצבא הוא שאף לטוס ואף היה בקורס טיס. לא ראינוהו מאוכזב יותר מבאותו יום בו חזר עם ה"פקלאות"

מקורס טיס. לעולם לא סלח לעצמו על כך. לא הרבינו לדבר על כך אך תמיד הביט בערגה על כל מטוס

קרב שעבר מעליו.

בכל חופשה מהצבא נפגשנו. ברור היה לכולנו שאנו יחידה בפני עצמה ונמשכנו לפגישות אלו. אביעד

תמיד הופיע לפגישות אלו ופרש לפנינו את חוויותיו. הוא הפך לרציני יותר ותכליתי יותר. יחד עם זאת,

נשאר אותו אביעד שהכרנו.

יום אחד הופיע והוא זוהר מתמיד. חל מפנה בחייו. ידענו שקרה דבר. כן, מיכל לקחה אותו מאיתנו.

מאז נפגשנו לעיתים רחוקות יותר, אך את אביעד לא ניתן היה לעזוב. המגנט לא איפשר זאת ומשיכתנו

אליו היתה טבעית. ביתו היה תמיד פתוח ומיכל הפכה להיות כאחת מאיתנו.

השתלבותו בקיבוץ היתה לפלא בעינינו. תמיד דיבר בלהט על דרך הקיבוץ ועל עבודתו. התכונות שהכרנו

בעבר מצאו כר פורה בקיבוץ והוא לא שקט עד אשר מצא דרך ליישם את רעיונותיו.

מלחמת יום כיפור באה על כולנו כמהלומה, אך באביעד ובמשפחתו פגעה ישירות. כאן הכרנו תכונות

אשר מעטים נחוונו בן. חוזק רוח וכוח רצון איפיינו אותו מאז נפצע. מעולם לא שמענוהו מתלונן. שוחח על

מצבו הפיסי כאילו מדובר באדם אחר. ואכן, בעזרת אשתו ומשפחתו בעיר ובקיבוץ, התאושש. הדברים הגיעו לכך שלאחר טיפול ממושך אף ביצע עבודות פיסיות. גורלו לא שפר עליו מאז. משפחתו נפגעה מספר פעמים, אך אומץ הלב, התבונה, קור הרוח, כוח הרצון, היחזמה, טוב הלב וכן מסירותו הבלתי נלאית למשפחתו – לא עזבוהו. איננו מאמינים שיש אנשים רבים המסוגלים לשאת כל זאת ולא להשתנות. אך אביעד לא השתנה. באנו אליו לביקורים ונפעמנו מהתנהגותו. מותו הכה אותנו בתדהמה. לא האמנו שזה יקרה לאביעד. לא עיכלנו זאת. המכה קשה ואנו המומים. אכן מדוע קורים דברים אלה? מדוע הגורל כה אכזר, כה לא מבין וכה לא צודק? אביעד איננו עמנו עוד, ואנו חייבים להשלים עם זאת.

אנו תקווה שנתרום לחברה, למשפחה ולסביבה כה רבות כפי שתרום אביעד בחייו הקצרים. פתיל חייו הקצרים נגדע אך הוא לעולם יישאר אתנו.

חבריו מגבעתיים

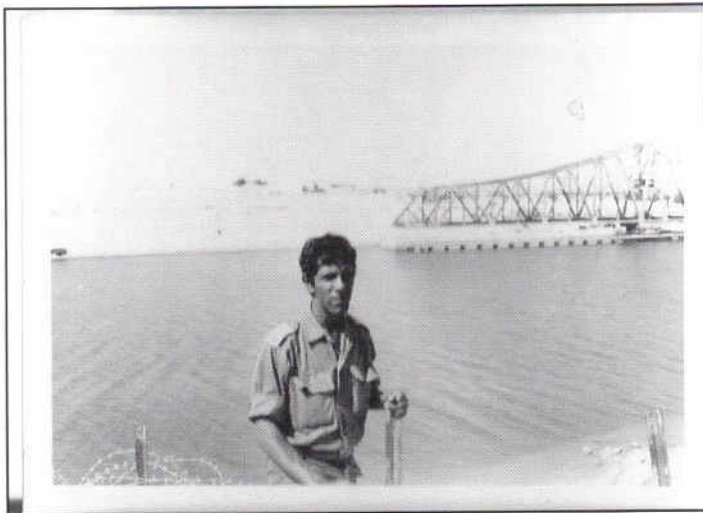
אביעד! בן למשפחה צנועה, ישרת דרך ומצויינת בדבקותה במסורת ישראל, בחיבתה לארץ, במסירותה להגנה עליה ובאהבתה לעבודה. כמו שאומר הפסוק בתהילים: "יגיע כפיך כי תאכל, אשריך וטוב לך". הנה, ב"חממה" כזו גדל הנער אביעד ואל תוכו ספג ערכי חינוך נעלים. אביעד נולד וגדל בכרך, אך ליבו לא הלך שבי אחרי קסמיו הנוצצים של הכרך והוא בחר לו דרך חיים, שבה הולכים טובי בני הנעורים בארץ – בתחילה התנדב להדרכה בשבט צופים בעיר הולדתו ואחך כך הלך להגשמה: הוא חבר אל בוגיה – מתיישיביה – מגיניה של הארץ, בחר בחיי קיבוץ ולא ראה סתירה בין הליכתו להגשמה לבין רצונו הכביר ללמוד ולהוסיף דעת.

הוא שילב בהצלחה את חיי היצירה וההגשמה עם חיי ההשכלה, אשר גם בהם עשה חייל, ובכל הליכותיו הצטיין בפשטות, בכנות ובהצנע לכת.

אותו פזמון ידוע, שהושר בפיהם של נערים ונערות בגיל בית הספר: "לעבודה, להגנה, לקיבוץ, להכשרה" – הגשים אותו אביעד הלכה למעשה. כי הוא היה פטור מכל הלבטים שהם נחלת בני גילו המסיימים את חוק לימודיהם ולפניהם ניצבת השאלה הגדולה: מה הלאה? באיזו דרך לבחור.

דרכו של אביעד היתה ברורה לפניו והוא הלך להיות שותף לבוני הארץ ולמפריחי השממה. אף להוריו היה סיפוק רב על שזכו ויש להם נטע נאמן באדמת המולדת, חי ומושרש בה כאותם עצים מלבלבים ורעננים.

גורלו של עמנו בארצו, מימי קדם ועד היום, הוא כמו שכתוב בספר נחמיה: "באחת ידו עושה מלאכה ואחת מחזקת השלח".

כך היה אז וכך הווה גם היום. אנו בונים תוך כדי מלחמה ונלחמים תוך כדי בניין.

אביעד אהב את החיים, את היצירה, את המדע על חידושיו, אהב את השלום, את העבודה – ובאותה מידה היה נתון ליבו להגנה על המולדת. כאשר פרצה מלחמת יום הכיפורים היה אביעד בין הראשונים אשר נחלצו להגנה באותם ימים איומים ונוראים

אשר נכפו עלינו בימים הראשונים של המלחמה. והוא ברמת הגולן. בעוז, באמונה ובבטחון, כיאה לקצין צה"ל מצטיין, נהג ברכב הברזל והנהיג אחריי את פיקודיו – חיילים אמיצים והם הם, כידוע שהדפו את האויב ומנעו מכולנו אסון נורא שעלול היה להתרחש אלמלא אביעד וחבריו, וחיילים אחרים כמותם שהשליכו נפשם מנגד, מעטים נגד רבים, בשעה קשה ונוראה.

אביעד נפגע קשה באותה מערכה, אולם פגיעתו הגופנית לא שברה את רוחו. על אף ייסוריו הקשים התגבר, המשיך את חייו כבימים ימימה, והוסיף לחיות את חיי המשק ולחיות את חיי משפחתו היקרה והאהובה. גם בלימודיו הוסיף להתקדם.

ובכל שאמרנו עד כה לא ביטאנו, אלא מעט מאשר ירחש הלב לאביעד האהוב והיקר. בן כ"ח היה כאשר הלך מאתנו ועדיין היה במלוא כוחו ואונו ותכניותיו חבקו תחומים רבים וחשובים. אשרי העם שבנים כאלה לו.

ולנו לא נותר אלא להרכין ראשינו בכאב ובצער ולומר: "חבל על דאבדין ולא משתכחין". שמו ינון לעולם בין בוני הארץ ומגיניה, אשר חיו את חייהם ביושר לבב, בטוהר מידות ובמסירות ראויה למופת והנחילו כבוד לעם כולו.

מאיר לוי, גבעתיים

אביעד!

הלא שמך אומר את הנצח – אז למה אם כן כה רבות צריך היית להלחם למענו?!
כוחות עצומים, אדירים, השקעת במלחמותיך אלה וכאלו לעגת לו – למוות, בניצחונותיך הגדולים עליו.
תמיד, היכן שהוא בתוך הסביבה שכל כך אהבת, היה לך עוד את הכוח לומר: "יהיה בסדר, תראו שיהיה
עוד טוב".

למרות כל הסבל שעבר עליך, תוהה הייתי מהיכן אתה מצליח לדלות את האופטימיות שלך, את החיוך הזה
שלך שהוא כל כך מהלב, כל כך מלא אותך – אביעד.

הצלחת תמיד להקרין לסובבים אותך את החיוך הנפלא שלך, והכל תוך מילה קטנה של עידוד, שלום
בהיר בשולי המדרכה, או שתיית קפה בחדר.
לא אחת, כאשר הייתי מתייעץ איתך, אביעד, על בעיה שהציקה לי, היית מפציר בי ואומר: "אפשר לנוח
מהמאבק, אבל לא להתייאש – אסור! שהרי מוכרח להיות טוב יותר".
אני אינני יכול להבין, זה אינו נתפס. ה"למה" כל כך כואב, כל כך לא ברור, כל כך לא צודק. הלוואי
ויכולתי להתעורר מהחלום הנורא הזה.

אביעד!! אתה תחסר לי. אתה תחסר לי בשתיית הקפה בבילוי, בצפייה משותפת בטלוויזיה, בשיחות
הנמשכות לתוך הלילה על עתידנו אנו ועל... "איזה עולם היינו רוצים ליצור". אתה תחסר לי במשחק
הכדורגל כל יום שישי בשלוש אחרי הצהריים.

אותך מיכל ואתכם ההורים – זהבה ובנימין, במה נוכל לנחם?
האם הומצאה המילה הכתובה שיהיה בה כדי לנחם על גודל האבידה!?!
אביעד! דבר אחד אני מבטיחך – את כל שנוכל ניתן למיכל שלך, לילדיך ולהורים שלך.

נתגעגע אליך ואל
החיים והחום
שהקרנת סביבך -
אביעד.

שמואל אפק

קשה לי לכתוב עליך, לכן אכתוב אליך.
בין החברה' לא נהוג לשבח אדם בפניו, אבל עכשיו הרי מותר לומר לך מה שהצטבר במשך השנים.
הרגשתי שיש לנו דברים משותפים – שנינו עירונים, הכרנו בנות "שחף", יצאנו ללמוד. שנינו יצרנו
תקדימים ביחד, וגם נקלטנו בחצור בצורה דומה.

בהתחלה בלטה הענווה שלך, השקט הנפשי, החיוך התמידי.
גם לפני חמש שנים, כשראיתי אותך בבלינסון היה לך אותו חיוך ובמיליון הזדמנויות נוספות, גם כשהדבר
האחרון שציפיתי ממך היה חיוך.
אחר הפציעה נתגלית לי כלוחם אמיתי. כשאתה לוחם נגד עצמך אתה גיבור יותר גדול מלוחם נגד מישוהו
או משהו. היית עקשן ולפעמים לא הבנתי איך בכלל אפשר.

כמה פעמים כשישבנו יחד לארוחת ערב קיוויתי שהנה הפעם תיתן לי לקלף עבורך את הביצה, לחתוך
משהו בצלחת שלך, אך בעצם שמחתי והתפעלתי כשהתעקשת – עם העדינות האופיינית ובלוי הסברים
מיותרים. אחרי כמה זמן הבאת אותנו לכך שנתייחס אליך כאל שווה מבחינה גופנית, וסליחה אם לפעמים
שכחתי שבכל זאת קיים הבדל.

דברנו הרבה ביחד על – לינה משפחתית, בעיה של עבודה עבורך, אפילו שנת חופש.
אבל במלחמתך החלטת שהפתרון חייב להיות כאן בבית. אפילו הפסקת את לימודי התואר השני, כי רצית
לעבוד כמו כולם – ולא לסירוגין...

החיים לא הניחו לך להשלים תוכניות – הם התאכזרו אליך ואל מיכל.
לפעמים מרוב בושה על חוסר הצדק בחיים לא יכולתי לשאת עיני אליכם. הרי אני מאושר – ואתם מוכים
כל כך ע"י החיים...

לכן שמחנו אתך כשהתחלת לעבוד בפרויקט – היה נראה שהעניין מתחיל לעלות על פסים – שסופו של
הצדק בחיים לצוף – וכאבנו כשנפסק בפתאומיות כזו.
בכלל השנים הללו נראות לי עכשיו כשרשרת של שמחות מהולות בצער או יותר נכון להיפך. וזה נמשך
עד עצם ימים אלו.

באמצע הצער שבלכתך – השארת את רועי. תנוחם בו משפחתך וננוחם בו כולנו.

אביעד – השארת אותנו מיותרים מחברותך הטובה ומחברתך הנעימה –

אהבנו אותך.

אני רוצה להגיד לך כמה דברים שחשבתי עליך, אבל אף פעם לא יצא להגיד -

אהבתי את ההתייחסות הנכונה שלך לחיים.

נדיר שאדם הוא מציאותי כמוך, ויחד עם זה לא מוריד את הציפיות.

אני זוכרת ערבים שהייתי אצלכם, דיברנו על חינוך, בעיקר מיכל ואני, והכל נראה מורכב - אפילו די מייאש.

כנראה הקשבת בחצי אוזן.

לפעמים, הערה שלך היתה מעמידה את הכל בפרופורציות הנכונות, ואפשר היה להמשיך הלאה.

אביעד - היתה כל כך הרבה חכמה בפשטות שלך.

והחום שיצרתם ביחד, לכל אחד שנכנס לחדר, עם חיוך טוב וספל קפה ושיחה אמיתית.

ויותר מזה - ההרגשה שיש טעם לדבר על דברים ואפשר לשנות.

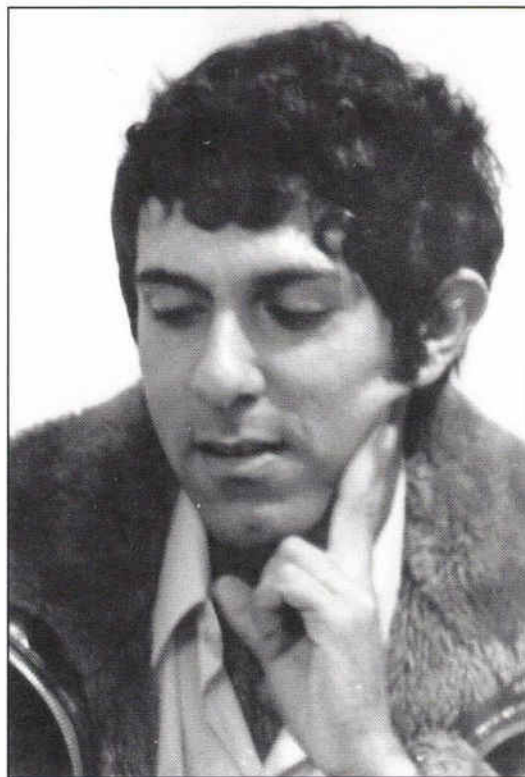
כי אתה, למרות שהשתלבת אצלנו אורגנית, היה לך ייחוד.

משהו שמעבר ליום יום - ראייה של הסך הכל.

אביעד - מה שלקחת על עצמך - עשית בשלמות.

הפעם קשה להשלים.

רחלי

הזכרונות עולים וצפים, הכל עדיין כל כך מבולבל.

אביעד, אני נזכר בעמוד העומד מול חדרכם והתותים ששתלת, כל כך אופייני איך תוך זמן קצר הפכת רעיון למציאות. באיזו פשטות. בערב יושבים אצלך בחדר ומתכננים, למחרת אתה עם כל החומרים מוכן לעבודה, ואני מתנצל על שאפילו עוד לא התחלתי להכין את העמודים.

אני נזכר איך עלה בך הרעיון לשפר ולייעל את המרסס לכותנה. הסתובבנו בתערוכה חקלאית, ראית איזה ברז חשמלי שנראה לך מתאים, נדלקת, ומאותו רגע אי אפשר היה לעצור בך. תוך מספר ימים אתה מארגן את הכל והנה יש כלי חדש וטוב וכולנו נהנים ממנו.

ומגרש הכדורגל, הדשא הירוק שבמו-ידיך, איך דחפת את כולם, באיזה מרץ! שנים של מחשבות הפכו פתאום למציאות. באיזו מסירות טיפלת בדשא, את הכל נתת. ואחר כך אתה מצטרף אלינו למשחקי הכדורגל של יום שישי. לא מוותר, משחק עד הסוף ואני מאושר בשבילך לראות כמה טוב לך.

אביעד, אני נזכר בכל אותן הנסיעות של התקופה האחרונה. איך בכל פעם סחבת אותי לביקור במקום אחר, בצורה האופיינית לך, רק לרגע, בוא תראה חממה של גרברות, ממש שגעון! ואני אחרי הביקור אומר לך: איזה מזל שלא ויתרתי. ופעם אחרת - שטח של נרקיסים ואתה רק אומר: "איזה שגעון".

אביעד, כזה אתה, כולך נושם חקלאות, היא זורמת בך ואתה אינך מסתפק, לומד עוד ועוד. אני נזכר באותה חלקת טיפסוף פרטית שלך בכותנה: "אני אוכיח לכם שאפשר להעלות את היבולים". כך אמרת באותה גישה בהירה שהכל אפשרי ובכך פרצת את הדרך.

לחשוב ששוב לא תתהלך איתנו בשדות, אותם כל כך אהבת, קשה להשלים. האם בכלל אפשר? אולי רק להבטיח שנמשיך באותה דרך בה בחרת, לעשות את אותה חקלאות כמו שאתה אהבת וידעת.

אביעד, תמיד היית נעלם בשבילי וכזה נשארתי עד היום האחרון.
אף פעם לא הבנתי מאיפה אתה רוכש את הכוחות הפיזיים ונפשיים של מנת להתגבר על הצרות שפקדו
אותך מאז מלחמת יום הכיפורים.

תמיד התגאיתי בחבריי, אבל אתה אביעד היית מיוחד מכולם, חזק באישיותך, הגיוני, מלא מרץ.
התגאיתי לספר לחבריי מחוץ לקיבוץ על חברים שלי, ואתה תמיד היית הכותרת. לא תמיד רצו להאמין לי
במבט ראשון. איך שאתה מסתדר בחיים, איך בחור שבא מהעיר משתלב כל מהר בחיי הקיבוץ, בעבודה,
בחברה ובתפקידים.

אביעד, אהבתי להיות ביחד איתך, להתווכח איתך, לראותך משחק כדורסל. נהניתי לשחק איתך כדורגל,
היית היחידי שמעיז להעיר לי.

אביעד, קשה לשכוח את הטיולים שעשינו ביחד לאילת, לירושלים.
תמיד כאשר היית מחליט לעשות דבר מה ולא משנה מה, ידעתי שזה יתבצע על הצד הטוב ביותר.
לא אשכח את הטיול לירושלים. דרך אגב אמרת לנו, "אתם רוצים להכנס למשכן הנשיא?" ואנחנו לא
מאמינים וצוחקים עליך. ואתה יורד בביטחון עצמי וכעבור כמה דקות אנחנו בפנים ונפגשים גם עם
הנשיא.

אביעד, כל כך רצית וחיכית לתינוק. את השם הספקת לתת ביחד.
כשרועי יגדל וישמע סיפורים מי היה אבא שלו, ויהיה הרבה מה לספר, הוא יהיה גאה בך.
חלף חודש ועדיין לא השתחררנו מהמכה הנוראה, הכל כל כך מבולבל, אבל אתה אביעד, קיים אצלי
במחשבות כל הזמן. אני ממשיך לשתף אותך בחוויות שאני עובר, ותמיד בודק איך היית מגיב.

אביעד, נזכור אותך תמיד איך שהיית – כי ככה אהבנו אותך.

הפסקת קיומך
אינו נתפס בקיום
ובידיעה – אתה אינך
השארית זכרונות מרוקמים בעצב.
נשארו, אצילותך
צחוק רועם, סמך שורקת
לפעמים קול
והתמונות מקבלות פתאום משמעות נוספת
כאילו אומרות הן, זהו עד כאן ודי
ובכל זאת תחושת קיומך בכל מקום
כמשקיף אילם

אביעד, היית חבר אמיתי
ידעת להקרין חום וביטחון
וכשהמרת על מישהו טיפחת אותו עד הסוף,
נתת את כולך ומתוך אמונה שלמה,
מעולם לא חיכית לתמורה.
ידעת בתושייתך לתת פתרונות הכי
פשוטים לבעיות הכי סבוכות
השילוב הזה שהיה כך
של טוב לב
חוש צדק
יושר וצניעות, הם מהנדירים
והלוואי שאת השילוב הזה של אישיותך
נדע לשמר בתוכנו וממנו ללמוד.

שוש לוי

אביעד –

למזלנו – באת ומצאת את אושרך בביתנו.

כל כך חי ותוסס היית בינינו.

הבאת עמך משב של אפשר אחרת ושל אכפת לי ושל להתעקש ולהצליח.

אהבתי בכך את רוח הדברים, את הקו שהנחה את מעשיך.

יכולת לשאוף לשינוי, להגות רעיון, להלחם עליו –

להתפס בו חזק עד כדי רצון לבצעו – ולבצעו בצורה המוצלחת והיסודית ביותר.

וכל זה בשקט ובצניעות בראשיתיים.

הדבר הפעוט והסתמי ביותר הווה אצלך מקור להשראה והמצאה.

מין בריאות נפשית שכזאת – שופעת תחכום וידע, הומור ומעש –

בצורה פשוטה אך על רמה כל כך גבוהה.

היה בכך משהו, אביעד – משהו בתוכך, באישיותך, אשר קרן ממך, והוא – שישאר איתנו – עמוק

בנפשותינו.

מיכל, המשפחה ואנחנו, צריכים ללמוד לחיות בלעדייך והלוואי וזכר כוח החיים והיצירה שבך – ידריכו

וירוממו את כולנו.

אביעד – אנשים כמוך לא פוגשים בכל יום.

למזלנו – הארת באושרך את ביתנו.

מיה

אינני יכול לדבר שלא מתוך כאב. כאבם של החיים המכבדים בלב כבד ובהרכנת ראש את עליונותו של המוות.

אחרי התדהמה גאה בי הכעס. עברו ימים ושיכחו אותו. נוצרה בי תחושה של עוול ועלבון – באו הדמעות והמיסו אותם. ואחר כך נשאר האובדן; הרגשה ריקה, מרה ונמשכת של אובדן.

אבל לא על זה רציתי לדבר. רציתי לספר לבני, זהבה ומיכל על הרגשה שהולכת, מציפה וכובשת אותי בימים האחרונים. הרגשה הנושאת עמה כוח רב ותקווה.

המוות שייך לנו, לנו בלבד. בשביל אביעד לא היתה לו משמעות.

אביעד ניצח את המוות באותם ימים כשנאבק וזכה בהכרתו, בזכרונו ובמיומנות ידיו.

אז, כשליווייתי אותו, חשתי שנצחון זה חשף ופיתח בו תאוות חיים שאין לעמוד בפניה – ועימה בוז אילם ומתעלם לכאב לייאוש ולמוות.

הייתי עד לקשיים. הייתי עד לכאבים שלא הרפו. הייתי עד ללבטים של גדילה אל תוך עולם חדש בו השתנו החוקים והמטרות.

אך יותר מכל עמדתי נפעם נוכח עוצמה אדירה של חיות החותרת ללא ליאות הלאה והלאה. חיים אלה הם שפרצו את חומת ההתנכרות והכאב האורבת לכל אדם שנפגע. הם פיכו על מגרשי הכדורגל ובמשחקי הכדורסל. הם ריצדו בזוויות העיץ בפגישות בחדר האוכל ובחדרים. הם התגברו על קשיי הלימוד, הטייפ ומכונת הכתיבה ונשאו את אביעד למחקר ופיתוח. הם הם שהעבירו את המסר החי לכל מי שהיו במחיצתו ועשוהו אהוד ואהוב כל כך.

לא, לייאוש לא היתה שליטה עליו. אותה אינטנסיביות בה חי בשנים האחרונות קרנה תקווה בכל אשר פנה. ולא רק סביבתו זכתה באושרו; אותה עוצמה, אותו חוזק פנימי הוריש אביעד לניצן, לליאור ולרועי שזה עתה נולד.

בהם גלומים הכוחות והמאוויים אותם ידע אביעד להשקיע בחייו שלו.

אין מנוס מן המוות. רק החיים יכולים לו. אביעד ידע להאבק ולהעניק לחיים כפי שאיש מאיתנו לא ידע. בזה נצחנו.

איתנו יהיה כשנחוש כי תמיד החיים כולם לפנינו. איתנו יהיה בשעת הנתינה הפשוטה, בשמחה ללא חשבון, כשנעניק לכם כל מה שקיבלנו ממנו.

"בוא תראה" !!

עדין מהדהדת באזניי קריאתו של אביעד בפגישות אין ספור, בגינה, בחצר ובשדה. הוא היה מבורך בתכונה הנדירה של סקרנות – מלווה בהסתכלות תוך שימוש בחושיו לאבחון והבנת תופעות טבע. לא בכדי בחר בהדברת מזיקים במטע ובשדה כמקצוע ואף כתחביב, כי עיניו היו חדות ולא נלאה מלחפש את המזיק או את הפגע.

לא פעם שוחחנו על הצורך בהדבקת ה"סקרנות" לנעשה מסביבנו לבנינו המתעתדים לחיות ולהתקיים בסביבה חקלאית.

בדור המיכון הנמרץ פוחתים הסיכויים להנך בנים היודעים לרדת מהמכונה כדי להרים, להריח ואף להסתכל מקרוב בצמח ובחי.

בין תחביביו של אביעד בשנים האחרונות היה פיתוח ושיפור דשאים בחצור. לא חסך מאמצים לחפש ולהביא זנים חדשים, ערך תצפיות על השפעת כמויות מים על טיב הדשא, דרבן את הכל לביצוע דשא מגרש הכדורגל.

עצוב לי בבואי היום הביתה ואינני שומע עוד את קולו – "בוא תראה" ועוד רבות רציתי לראות עמו.

צבי בר אמוץ

לדמותו של אדם שנלחם על צלמו

בראשונה הגורל הלם. ללא משוא, באכזריות. האמנם, זאת היתה מנת חלקו של דור?! של דורות. של עם?!

והוא, אביעד, אמר מלחמה על אותות הנכות ויכל להם. באומץ נאבק נגד רחמים ותלות. התנער מספיחי המלחמה ובנה עצמו, חופשי בצלמו, זקוף, איתן.

והנה ברגע של שגרה, שניה של היסח הדעת, הכל נדם. שוב הלם הגורל האכזר. אותה נפש אצילה, אותו חיוך של טוב לב, אותו אביעד שאיננו.

יהיה זכרו חרוט בספר החיים.

אברהם בן שלום

הידידות שלי עם אביעד התחילה בצורה לא רגילה. כשישה חודשים אחרי מלחמת יום הכיפורים היתה לי הזדמנות לארח את אחד הרופאים הידועים בארץ בשטח הטיפול בידיים, ושני רופאים מחו"ל, שהתנדבו לעבוד בארץ לתקופה קצרה ולמקרים מיוחדים.

במשך השיחה איתם נשאלתי מה קרה לקיבוץ כתוצאה מהמלחמה. סיפרתי להם על האבידות ועל בחור

אחד שנפגע בידיים. שכחתי שאני מדבר עם מומחים והמשכתי לספר שמה שעשה עלי רושם הוא הכוח הפנימי של אביעד להתמודד עם הפגיעה.

לפי סיפורי פנה הרופא הישראלי (ד"ר קסלר) לשני הרופאים מחו"ל ואמר להם: "לפי התיאור של הלוי זה הבחור שהזמנתי אתכם לנתחו".

אחרי שאביעד חזר מבית החולים ומסר לנו ד"ש מהרופאים התחילה הידידות שלנו.

היה לי קל לשוחח איתו על כל מיני נושאים. ושוב הופתעתי מהכוח והרצון העז שלו לחיות ולהמשיך ליצור בחברתנו וכוח זה הביא אותו ל"אמן" לחפש מקום עבודה. הוא היה מוכן להתמודד עם כל עבודה. כשהוא פנה לחקלאות הסביר לי שזה לא בגלל אי יכולתו להתמודד עם "אמן", אלא שהוא אוהב חקלאות יותר.

לא פעם סיפר לי על ההתקדמות שלו בלימודים ואחר כך בשטח החדש שבהר. הרגשתי שאני שואב כוח ממנו.

קשה לי להתרגל לזה שלא אשמע ממנו: "בוקר טוב אברהם" (כך הוא קרא לי) ולא אהיה שותף לאופטימיות הקורנת.

אברהם הלוי

מיכל,

אתמול כשהגענו הנה חיכתה לנו ההודעה הנוראה. מאז עברו 24 שעות מהקשות בחיי. אני יודע שאין בכוחן של המילים להשיב את שאבד. ספק רב הוא אם ניתן בעזרתן להעלות מרפא או להביא נחמה אבל איני מעז לשותק, שמא לא תובן השתיקה. הרבה הייתי מוכן להקריב תמורת הזכות להיות לעזר, אבל איך אפשר לעזור?

אביעד היה, ובזכרוני יישאר תמיד, אחד מהבודדים אשר בזכותם חצור היה עבורי בית יחיד ומיוחד. אביעד היה עבורי סמל של תקווה בלתי ניתנת לדיכוי, של רצון חיים שאינו מתחשב בקושי הנסיבות, של חיוך אמיתי וכן, גם ברגעים שפיק ברכיים היה אוהז בכל אחד מאיתנו. אך יותר משהיה הוא לי סמל, היה הוא לי ידיד ורע אשר כל מפגש עמו, ולו מקרי וקצר, היה מותר בי טעם שותפות עמוקה עד כדי רוממות הנפש כמעט. ידיד ורע שאך מעטים כמוהו, הלך ממני, אך לעולם יישאר אביעד הדמות והסמל עם החיוך והתקווה. עם הכנות והידידות העמוקה, עם המבט הבהיר שגם הנסיונות הקשים שפקדו אתכם לא היה בהם כדי לעמעמו.

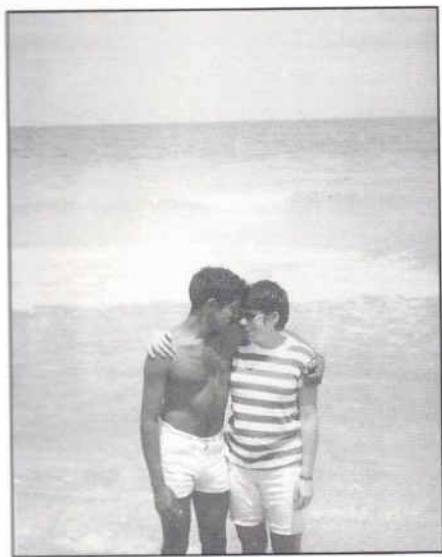
שלושה ימים אני יושב על המכתב הזה והמילים כאילו נעלמו כולן. אולי משום שלאביעד החי והנושם אין תחליף במילים, ולו גם הגבוהות והיפות ביותר. רק הרגשת הריקנות, המחנק התמידי בגרון והרטיבות בזויות העין הם בעבורי הביטוי האחד והיחיד של להשאר בלעדיו, בלעדי אביעד.

הלוואי וידעתי שמילים אלו, שמעולם לא כתבתי כנות מהן, יהיו לך לעזר ונחמה ולו מעט שבמעט. הלוואי וידעתי כי דמעתי שלי כאן במרחקים יקלו את מכאובך שלך. הלוואי וידעתי שנחישות רצוני שלי לשמר ולזכור את אביעד כמות שהיה, כי את אביעד אין צורך לייפות, תעזור בידך להמשיך ולצעוד בדרך הזאת שכה בלתי צודקת, אכזרית ומלאת עוול ידעה להיות עד כה.

הלוואי וידעתי כי יש בכוחי לעזור ולו במעט, כי אז פרעתי חוב שאין גדול ונעלה ונשגב ממנו בעבורי. את חובי לאביעד ואת חובי לך.

בידידות אמת,

מיכה.

שלום אהבתי -
 כבר רצתי לראות אותך - שאת שוכח
 חן המסכה, מנסה לראותה ועדיין איתך.
 חן הניבוק פהרים שבאליהם.
 וחן אהבתי.
 (גלם שלם - שנים. הישגתי לפתוח
 משהו מלב ולקרוא. אבל את כנראה
 זכרתי בהתכוון לא ההקשר העולה -
 את אהבתי שמי בן היום.
 וזו לא הייתה לבדכיהם הכתובים.
 ואני שיה, ושיה רעונה חן שלם האיש
 שנתן וצדקה שנתנה. והיום שסמון הנה.
 אבל הפזמונים הנכסאים הנכבה.
 ולתמיד - ממש כמו חייך שנתן צדקה...

כשביקשו ממני לספר די התלבטתי. אני מכיר את המלחמה מהצד הלא יפה שלה, מהצד של הפצועים. בסך הכל מלחמות גדולות לא עשיתי ובשבי לא נפלתי. בקושי להלחם הספקתי.

העסק התחיל ביום שבת, כמו שזכור לכולם, כשהגיע טלפון דחוף מגבעתיים, שברגע שיקראו לי אני אטלפן הביתה. ההורים כבר דאגו. הסתבר שבעיר כבר ממש יום חול. לא התייחסו לזה כל כך ברצינות אבל בכל זאת די חכייתי. אפילו השארתי פתק שעד היום נשאר כמו קמע, שאני נמצא בבית התינוקות. בערב, עשר דקות לפני שקראו לי, עמדתי בחוץ, רוזה זוכרת את זה טוב. ראיתי אותה דואגת, שני בנים בחזית. אמרתי לה "למה את דואגת כל כך? אם לא קראו לי אז אין מה לדאוג". והיא אמרה לי " אל תגיד את זה אני פוחדת כשאומרים את זה". זה אחד הדברים הראשונים שנזכרתי בהם... באותו ערב גייסו אותי ואת גדעון ביחד ... למחרת הגענו לבסיס בראש פינה ושם נפרדתי מגדעון וקבענו להפגש ברבע אחרי המלחמה...

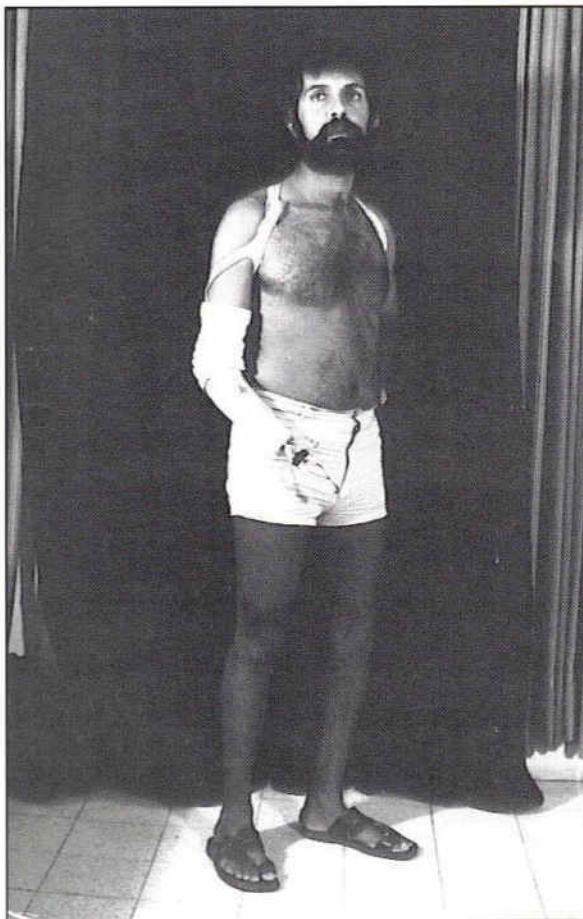
כשהגענו, קיבלתי טנק, אמרו לי "תעלה למעלה, תעבור את גשר בנות יעקוב. תגיע לרמה, נפגש במלחמה". אם לומר את האמת, העסק היה די מבולגן. לא ידעו בדיוק איפה נמצאים כולם. לא ידעו מה קורה עם האויב ולא מה קורה אצלנו. ההתארגנות לא היתה מהמשובחות ביותר, הדברים ידועים. היו חסרים בציווד ובתחמושת. היחידה שלי כבר היתה די מפוררת. המ"פ נהרג, מ"פ אחר נפצע. חלק גדול מהפלוגה כבר נפצע בהדיפה הראשונה של הסורים.

הגעתי לרמה. עברתי את גשר בנות יעקוב בסביבות הצהריים. כשהגענו למעלה לא ראינו שום דבר. עצרנו באיזו צומת, וראינו את כולם חוזרים, כמו איזו מין נסיגה קטנה של הכוחות שלנו. אחרי כמה דקות עצר אותנו מפקד האוגדה. מסתבר שהסורים כבר הגיעו עד גדרות המחנה של מפקדת הרמה - נפת. יצאנו עם עוד ארבעה טנקים להדוף אותם. בדרך הצטרפו אלינו עוד כמה כלים. כשבאנו הם כבר היו הדופים. הם הגיעו עד הגדרות של המחנה ומשם לא הצליחו להתקדם יותר. בזה למעשה נגמרה ההתקפה של הסורים והם די השתתקו. בערב התארגנו, אספנו את מי שנשאר בשטח, ארגנו עוד פעם איזה יחידה מאולתרת ממה שנשאר מהגדוד, מהפלוגה. התארגנו ללילה, כמובן תוך הפגזות, ארטילריה, וקרבות אוויר. החזקנו ידיים ליש.

למחרת בתשע בבוקר, אחרי איזה קרב קטן, הכלי שלי נפגע, פגיעה ישירה, ישירה מאוד. אני נפצעתי, נפלתי פנימה, מישוהו מהצוות הוציא אותי מיד החוצה ובתוך ההפגזה חילצו אותי עד הכביש. משם הנהג של הצוות לקח אותי עד תחנת האיסוף הגדודית והביא רכב חילוץ. כל זה, כשלי כבר היה ברור מה קרה לי. ראיתי בדיוק את היד שלי, ניסיתי להניע אותה ושמחתי, עד כמה שהבנתי באותו רגע, שמה שנשאר עובד יפה. את הפגיעה ביד השניה לא ראיתי, פגיעות אחרות לא זיהיתי, הייתי די מטושטש אבל עוד הייתי בהכרה. דיברתי, ביקשתי שלא יפחידו את מיכל ושיספרו לה את זה בעדינות. העלו אותי על קומנדקר, לקחו אותי לתחנת איסוף ושם נתנו לי מורפיום ומאז שבועיים, החיים עברו בשינה כמעט רצופה.

היו כל מיני התעוררויות, חלומות, הזיות, ... יש חלום בלהות אחד על איזה לונה-פארק שקיט הול הוא כוכב ראשי שם... הייתי מחובר להנשמה ולכל מיני צינורות בכל מיני מקומות. אחרי שבועיים התעוררתי וכבר הבנתי מה קורה מסביבי. היה נעים מאוד שהדבר הראשון שראיתי היתה מיכל... זה השלב הראשון של ההחלמה שלי - כשהתעוררתי. היו עוד כמה רגעים חלשים, שעות קשות, לילות קשים שאתה לא יכול לישון, שאתה בועט בכרים, מעיף אותם וקושרים אותך עם סדין למיטה, שלא תקפוצי. עושה כל מיני דברים שאתה לא אחראי עליהם. אתה מתחיל להתעורר ולא יודע בדיוק מה קורה לך. בתקופה הזו שכבתי במחלקת ראש. אחרי שהוציאו לי את החיבור של ההנשמה ויכולתי לדבר, ביקשתי שיספרו לי בדיוק מה קרה לי. בהתחלה לא רצו לספר לי כי לא רצו להבהיל אותי, שפתאום אתחיל להשתגע. אמרו "הכל בסדר, אל תדאג". כמובן שמסביבי שכבו אנשים במצב די דומה ולא כל כך נעים. פגיעות ראש זה דבר איום...

כשהתחלתי לדבר, אחד הדברים הראשונים שביקשתי זה לאכול. ידעתי בדיוק מתי התחילה המלחמה ואמרתי "תנו לי לאכול, כבר שבועיים לא אכלתי". זה היה אחד הסימנים של ההתאוששות... אחרי זה התחילו לבוא כל מיני הנחות מצד הרופאים. פחות פניצילין, פחות כדורים ולאט לאט אתה מתחיל לחזור לעולם, ואז לא ישנתי בלילה בגלל הידיעות על החברה, ישי, יואש... זה הפריע לשקט הנפשי אבל אני לא חושב שהיה ניתן למנוע את זה... דאגתי לכולם וכבר לא חשבתי על עצמי.

קצת הסתכלתי על היד. את היד השנייה בכלל לא גיליתי בתקופה הראשונה. פעם כשהתרוממתי מהמיטה פתאום ראיתי שיש לי גם יד שמאל, שהיום היא הבעיה בעצם. על מה שקרה לי בראש לא ידעתי עד שמיכל התחילה לספר לי על כל מיני רסיסים... אני יכול להשקיט את כולם - אין שום רסיס, ואין שום ברזלים בראש. היה שטף דם במוח ועבר. בתקופה הראשונה בבית החולים כמעט לא קמתי מהמיטה וגם מעבר מהמיטה לכורסה במרחק שלושה מטר לקח עשר דקות. כשהרופאים ראו שהמצב השתפר העבירו אותי למחלקה הפלסטית, שם עשו לי כמה טפטים והדבקות. ההרגשה היתה הרבה יותר נעימה כי הגעתי למחלקה שכולם נחשבים בה לאנשים בריאים, הולכים, קמים, ישנים טוב בלילה. זאת היתה תרומה רצינית להחלמה.

אני מוכרח לציין כאן את הפיזיותרפיה. זה אחד הדברים שהקפיץ אותי לשמיים. כשעושים לך פיזיותרפיה ואתה מתחיל לחזור לכוח שלך... זה מתזרזר אותך לעצמך גם מבחינה מורלית. במחלקה הפלסטית הייתי בערך שלושה שבועות. משם העבירו אותי לשיקום.

השיקום הוא מקום נוח מאוד קודם כל כי כולם כמוך. אם לא ביד, אז ברגל אבל כולם כמוך. זה קצת מצחיק אבל אם מישהו נכנס לביתן אתה ישר מסתכל עליו אם הוא משלנו. בודק אם יש לו יד, יש לו רגל...

מגיעים לשם אנשים לפני סוף השיקום. זו מחלקה פתוחה, אתה יכול לברוח כל יום הביתה, אף אחד לא יודע. הטיפול הרפואי די הסתיים ואתה עובר טיפול שיקומי שכולל פיזיותרפיה והרכבת פרוטזה... אימוני הליכה, חיזוקי שרירים ושטטוש כל מיני תחושות שנשארות מהקטיעה עצמה.

מקבלים פרוטזה

זמנית, לומדים להפעיל

אותה ומכאן הטיפול

הוא בעיקר ריפוי

בעיסוק. בהתחלה

מתאמנים על דברים

ממש בסיסיים. איך

לתפוס מזלג, כף, ספל.

איך לצחצח שיניים

וללכת לשירותים ואיך

לכתוב, לתפור

כפתור...

לגביי העניין הוא קצת יותר בעייתי. יש דברים שבהם אני עדיין צריך עזרה... עם פרוטזה ביד, צריך להעזר בעיקר ביד השנייה. בשלב זה היד השנייה שלי פגועה. נפגעו שלושה עצבים וחסרה לי עוד תנועה של כמה איברים חשובים כמו אצבעות וכף יד. את זה יחזירו, יתקנו וינתחו והכל יהיה בסדר. לגביי זה אומר ללמוד לכתוב ולעשות דברים אלמנטריים ואפשר לומר שאני מתקדם...

אני חייב להודות לכמה אנשים. קודם כל לפנינה, ארוחת הצהריים היום היתה ממש פנטסטית...

ואני רוצה להודות לכל הקיבוץ כי ההרגשה שיש ציבור גדול מאחוריך היא לא פחות טובה מזה שאתה נמצא בשיקום וכולם במצב דומה ל שלך. באיזה שהוא מקום אתה תמיד מוגן. אם זה במקום שבו כולם כמוך או ע"י חברה שמכירה אותך ושיודעת בדיוק מה קרה לך. זה דבר חשוב מאוד. אני לא מקנא במישהו שצריך לצאת החוצה. זו בעיה שהרבה מאוד חברה' במצב שלנו מעלים אותה. מה יקרה כשהם יצאו החוצה ויבואו לברכה ציבורית שתמיד היו רגילים ללכת אליה? האם לבוא לשם בכלל? איך להתייחס, איך להתנהג. האם להעלים עין, האם בכלל אפשר להעלים עין מדברים כאלה?

המזל הגדול שלי זה שאני פה. לפעמים פה יש מבטים, בעיקר של ילדים, אבל הם תופסים את זה בקלות, והרבה יותר בפשטות מאשר המבוגרים.

מעט מאוד זכרונות יש לי מאבא שלי.

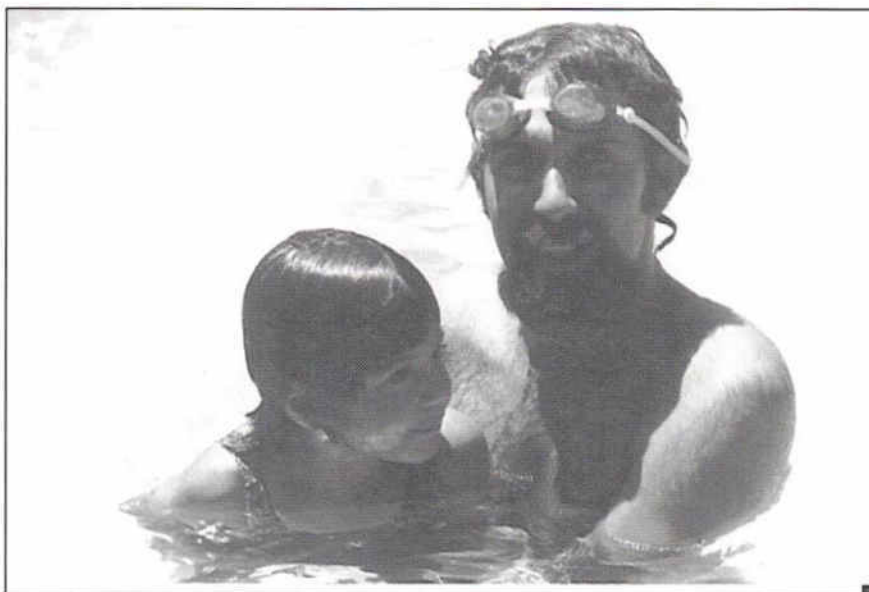
תמונות בודדות שנשארו לי בראש, מעורבבות עם תמונות מהאלבום וכבר לא תמיד ברור מה משם ומה מכאן.

הכנת החוברת הזאת לזכרו, אחרי כמעט שלושים שנה, היתה בשבילי הכרות מחודשת עם מי שהיה. אני נדהמת לגלות איך כל אחד, בדרכו שלו, הציג אדם, שהיו בו מצד אחד - צניעות, פשטות וכנות ומצד שני - חוכמה, יוזמה ויצירתיות - והכל תוך אופטימיות ואומץ נדירים.

תחושת ההחמצה תמיד
תישאר, אבל החיים,
ואולי לא סתם, מביאים
איתם כל-כך הרבה
אושר, על מנת שלא
נוכל, אפילו
במחשבותינו, להחזיר את
הגלגל לאחור.

אני גאה במי שהיה אבא
שלי ומודה על זכותי
להמשיך אותו, בעצם
קיומי.

ניצן